

Arrest

**nr. 341 456 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 maart 2024 dient verzoekende partij een aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger en dit meer bepaald op basis van haar echtgenote van Zweedse nationaliteit.

1.2 Op 5 maart 2022 is verzoekende partij met haar huidige echtgenote gehuwd te Zweden.

1.3 Op 5 maart 2025 dient de echtgenote van verzoekende partij een verklaring tot inschrijving in bij de bevoegde diensten van de Stad Sint-Niklaas. Op 13 september 2024 wordt de echtgenote van verzoekende partij toegelaten tot het verblijf.

1.4 Op 3 juli 2025 dienen de kinderen van de echtgenote van verzoekende partij een aanvraag in tot gezinshereniging.

1.5 Op 15 september 2025 besluit verwerende partij tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.03.2024 werd ingediend door:

*Naam: A. (...) Nationaliteit: Nigeria Geboorteplaats: Ikirun
Voornamen: B. A. (...) Geboortedatum: (...) RR: 80082571181
Verblijvende te: (...), (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn echtgenote S. I. O. (...) (RR: (...)) van Zweedse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat betrokkene een huwelijksakte voorlegt waaruit blijkt dat hij in Zweden is getrouwd op 05.03.2022 met de referentiepersoon.

Overwegende dat zijn echtgenote op 05.03.2024 een verklaring tot inschrijving heeft ingediend als loontrekkende, zij werd ingeschreven in Sint-Niklaas.

Overwegende dat zijn echtgenote op 13.09.2024 wordt toegelaten tot verblijf en haar de EU-kaart werd afgeleverd. De verblijfsaanvraag van betrokkene om zich bij zijn echtgenote te vestigen kan dus worden onderzocht en behandeld.

De drie kinderen dienden een aanvraag gezinshereniging in op 03.07.2025, en zijn dus nog veel recenter pas in het Rijk aangekomen.

Overwegende dat betrokkene een Nigeriaans paspoort voorlegt waaruit niet kan blijken op welke wijze hij het Schengengrondgebied is binnengekomen. Wel kan blijken dat hij in 2020 via Griekenland heeft trachten in te reizen met een vals paspoort (cfr.infra).

Overwegende dat om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen betrokkene niet enkel dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09.08.2016).

In dit verband moet worden benadrukt dat het niet ter discussie staat dat verzoeker SIS-geseind is op basis van art. 24 SIS II, hetgeen een inreisverbod voor de Schengezone inhoudt, en artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat "het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt aan de vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod".

Overwegende dat wanneer een EU- lidstaat overweegt om een verblijfstitel af te leveren, deze lidstaat op grond van artikel 25, lid 1, eerste alinea, van de Schengenitvoeringsovereenkomst (SUO 1990) stelselmatig het Schengeninformatiesysteem (SIS) dient te raadplegen. Indien de lidstaat tijdens de raadpleging ziet dat er een signalering in het SIS aanwezig is, kan de lidstaat ervoor opteren alsnog de verblijfstitel af te leveren. Volgens het arrest C-193/19 van 04.03.2021 oordeelde het EU-Hof dat artikel 25, lid 1, SUO situaties beoogt te voorkomen waarin aan een derdelander in de ene lidstaat een verblijfstitel wordt afgegeven terwijl hij in een andere lidstaat staat gesignaleerd in het SIS. De lidstaten zijn daarom verplicht om het SIS te raadplegen voordat zij een verblijfstitel afgeven. De verplichting om het SIS te raadplegen heeft volgens het EU-Hof niet tot gevolg dat de aanvraag voor een verblijfsvergunning van een derdelander die in het SIS gesignaleerd staat, stelselmatig moet worden afgewezen. De lidstaat die de aanvraag moet behandelen behoudt volgens het EU-Hof de bevoegdheid om op basis van 'ernstige redenen' een verblijfstitel aan de derdelander af te geven.

Volgens artikel 25, lid 1, SUO is 'in het bijzonder' sprake van ernstige redenen in het geval een verblijfstitel moet worden verleend vanuit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen. Het recht op de eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de rechten van het kind dienen hieronder te worden begrepen.

Verder benadrukt het Hof echter ook dat er rekening moet worden gehouden met de belangen van de signalerende staat.

Overwegende dat uit de raadpleging van de SIS II blijkt dat betrokkene als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) geseind tot minstens 01.01.2026 (Schengen-ID:

GR990000P733770000001). In het desbetreffende geval moet hij vertrekken uit de EU/EER (behalve Ierland en Zwitserland). De vreemdeling voldoet aan deze terugkeerverplichting als hij vertrekt naar een land buiten de EU, Noorwegen, IJsland, Zwitserland en Liechtenstein.

Overwegende om in navolging van het bovenstaande arrest van het Hof van Justitie een afweging te maken tussen enerzijds de seining door Griekenland en anderzijds het gezinsleven in België dient er in dat opzicht te worden opgemerkt dat betrokkene in Zweden is gehuwd op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond. Ondanks zijn huwelijk met een Zweedse in 2022 is hij toch nog steeds gesignaleerd in het SIS II informatiesysteem.

Overwegende dat betrokkene er zelf heeft voor gekozen om niet het Schengengebied te verlaten maar eerder om samen met zijn Zweedse echtgenote en nadien ook de kinderen uit te wijken naar België om alhier een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Betrokkene had dus moeten weten dat het vormen van een gezinsleven op het Schengengebied, terwijl hij een terugkeerbesluit heeft ontvangen, een precair karakter zou kennen, gezien het terugkeerbesluit nog steeds van toepassing is. Het inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt dateert van 2020, meneer is in 2022 gehuwd in Zweden en in 2023 is het jongste gezamenlijk kindje geboren. Het is niet duidelijk of, en zoniet, waarom betrokkene de opheffing van het inreisverbod niet heeft gevraagd aan de Griekse autoriteiten. Indien hij het wel zou hebben aangevraagd, heeft Griekenland duidelijk negatief besloten. Bovendien zal het niet toekennen van verblijf aan betrokkene geen dermate impact hebben op de vrijwaring van het recht op vrij verkeer van de EU-echtgenote: ze verblijft slechts sedert een korte periode in België, de kinderen pas sedert enkele maanden. De terugkeer naar hun land van nationaliteit is in dat opzicht niet onoverkomelijk en bovendien kan betrokkene aldaar de opheffing vragen van zijn terugkeerbesluit en evengoed aldaar een aanvraag gezinshereniging indienen. De echtgenote – dewelke een zelfstandige vrouw is die economisch actief is – en de kinderen kunnen er ook voor kiezen om verder in België te verblijven terwijl betrokkene het nodige doet opdat hij hen nadien kan vervoegen. Betrokkene en zijn echtgenote zijn beiden volwassen personen. Niets wijst erop dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om tijdelijk zelfstandig te leven. Gelet op het gegeven dat beide ouders ondanks de precaire situatie van meneer ervoor hebben gekozen om hun gezin uit te breiden, is het niet onredelijk te veronderstellen dat mevrouw voldoende financiële en emotionele draagkracht heeft om voor zichzelf en haar kinderen in te staan en zij zich ook bewust waren van de mogelijke tijdelijke maatregel die nog hangende was.

Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat er geen redenen van bijzondere aard zijn om het gezinsleven te laten primeren op het terugkeerbesluit en wordt het verblijf in toepassing van artikel 40bis van de wet geweigerd. Betrokkene voldoet immers niet aan de algemene binnenkomstvoorwaarden (artikel 6 van de verordening 2016/399 van het Europese Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes) en voldoet bovendien ook niet aan artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, gezien één van deze voorwaarden is niet met het oog op weigering van toegang gesignaleerd zijn in het SIS (Schengen Informatiesysteem).

Het verblijf van betrokkene in toepassing van artikel 40bis wordt geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken. Betrokkene dient gevolg te geven aan het inreisverbod waar hij het voorwerp van uitmaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

1.6 Op 13 oktober 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij wel een administratief dossier heeft neergelegd, doch geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 7 *juncto* art. 1, 2° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Ministerieel Besluit van 18.03.2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen *juncto* art. 1, 1° van hetzelfde Ministerieel Besluit, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de machtsoverschrijding.

Zij zet dit middel als volgt uitéén:

“1.2.1. Het eerste middel bestaat uit een schending van art. 7 juncto art. 1, 2° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vw.) en artikel 8 van het Ministerieel Besluit van 18.03.2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto art. 1, 1° van hetzelfde Ministerieel Besluit, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de schending van machtsoverschrijding, doordat de bestreden beslissing niet genomen werd namens de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing werd op 15.09.2025 genomen en ondertekend door “de attaché voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”.

De eedaflegging van de huidige federale regering gebeurde evenwel reeds op 03.02.2025, zodat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op dat ogenblik geen bevoegdheid meer had om de bestreden beslissing te nemen.

Er dient aldus te worden besloten tot de onbevoegdheid van de steller van de akte.

Art. 1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

Voorde toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

2° de Minister : de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Art. 1, 1° van het Ministerieel Besluit van 18.03.2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het Ministerieel Besluit van 17.05.1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

Voor de toepassing van dit besluit wordt verstaan onder:

1° Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Aldus had de attache conform artikel 8 van het Ministerieel Besluit van 18.03.2009 juncto art. 1.1° niet de bevoegdheid om de beslissing te nemen.

De bevoegde persoon voor asiel en migratie is sinds 03.02.2025 niet langer de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Vermits de bestreden beslissing op 15.09.2025 is genomen, dient deze door de nieuwe bevoegde persoon of zijn gedelegeerde te worden genomen, quod non in casu.

Aangezien de steller van de akte de bestreden beslissing heeft genomen voor een onbevoegd persoon, is er sprake van machtsoverschrijding, minstens werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en de hoorplicht. Dit middel zet zij als volgt uitéén:

“1.

Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in J. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

2.

In casu werd gesteld dat er nog een inreisverbod van Griekenland lopende is. Verzoeker had hiervan evenwel geen enkele kennis voor de bestreden beslissing.

De bewering dat verzoeker een verzoek tot opheffing had moeten indienen dan wel dat zijn verzoek wellicht werd afgewezen, is dan ook louter speculatie van verwerende partij en geen correcte feitenvinding.

Aangezien verzoeker niet werd gehoord, heeft verwerende partij niet aan feitenvinding gedaan en is de bestreden beslissing dan ook niet naar behoren genomen.

Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dermate is dat aan verzoeker de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uit een te zetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht. Vermits verzoeker niet gehoord is, is de bovenstaande beslissing ongefundeerd.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie. Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 11935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. 1-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

*Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz. 1063, punt 15*; *Krombach*, reeds aangehaald, *punt 42*, en *Sopropé*, reeds aangehaald, *punt 36*).*

*Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, *punt 38*). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz. 1-5093, punt 37* en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, *punt 37*; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. 1-9147, punt 83*, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, *punten 64 en 65*).*

*Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz. 15469, punt 14*, en *Sopropé*, reeds aangehaald, *punt 50*). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."*

*Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.G. 14 december 2007, *afl. 303* en ook *HvJ 18 december 2008*, C-349/07, *Sopropé*, *ro. 38* en *HvJ 22 november 2012*, C277/11, *M.M., ro. 86*).*

*Het hoorrecht wordt van toepassing geacht in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (zie *HvJ 22 november 2012*, C277/11, *M.M., ro. 85*).*

In casu wordt het verblijf afwezen omdat er een inreisverbod zou bestaan, terwijl er geen rekening is gehouden met de voorgeschiedenis van verzoeker, alvorens een aanvraag tot gezinshereniging in België werd ingediend.

Bijgevolg dient het hoorrecht van verzoeker te worden gerespecteerd, hetgeen in casu niet is gebeurd.

De vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats."

In het derde middel voert zij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (verder: het VWEU), van artikel 25 van de Schengen Uitvoeringsovereenkomst en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en tevens ook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit derde middel zet zij als volgt uit:

"Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de concrete gezinssituatie van verzoeker, zoals beschermd onder artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Artikel 8 EVRM bekrachtigt het recht op eerbiediging van het familieleven voor elke persoon die een nauwe band kan invoeren met een andere persoon. Het behoeft weinig betoog dat een vreemdeling die voldoet aan

de voorwaarden voor gezinshereniging met een Europees onderdaan een nauwe band heeft met deze persoon en zijn familieband dus beschermd is door artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM laat geen enkele inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het familieleven toe “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Aldus dient de inmenging een gerechtvaardigd doel te hebben en het onderzoek naar evenredigheid ten opzichte van het beoogde doel met succes te doorstaan. De Staat beschikt over een brede beoordelingsbevoegdheid om de noodzaak en de evenredigheid van de inmenging te toetsen.

Voor wat het beoogde doel betreft, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds herhaaldelijk verklaard dat de Staten “het recht hebben om, ingevolge een goed verankerd beginsel van internationaal recht en zonder afbreuk te doen aan de rechten die opgenomen zijn in verdragen, de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te controleren.” (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, S 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, 8 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aangezien verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging indiende, moet worden onderzocht of verwerende partij een positieve verplichting heeft om het recht op gezinsleven te handhaven.

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

In casu werkt de echtgenote van verzoeker in België en gaan hun kinderen hier ook naar school. Het zou onlogisch zijn te verlangen dat verzoeker met zijn gezin zich in Zweden dient te vestigen, dan wel dat zij naar Nigeria dienen te gaan om pas na het inreisverbod een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Het verwijzen naar het bestaan van een bijna verlopen inreisverbod is weinig redelijk wanneer er ernstige redenen zijn om een verblijfstitel toe te staan, niet in het minst omwille van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de rechten van het kind.

Verder dient te worden verwezen naar artikel 25 van de Schengen Uitvoeringsovereenkomst:

“Wanneer een overeenkomstsluitende partij overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, treedt zij vooraf in overleg met de signalerende overeenkomstsluitende partij en houdt zij rekening met de belangen van deze partij; de verblijfstitel wordt slechts om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen, afgegeven.”

Verwerende partij heeft duidelijk zelfs niet overwogen om een verblijfstitel af te geven op grond van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de rechten van het kind, aangezien zij — niettegenstaande

haar verplichting — vooraf niet in overleg is gegaan met Griekenland aangaande het inreisverbod (en eventuele procedures tot intrekking) (schending van artikel 25 van de Schengen Uitvoeringsovereenkomst, te vinden op <https://eurlex.europa.eu/eli/convention/2000/922/oj>.

Uit niets blijkt dat zij niet uit humanitaire overwegingen of in gevolge het EVRM de verblijfstitel voor verzoeker kon afleveren.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

3.2 In dit kader dient voorafgaand opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar eerste middel de schending opwerpt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 20 VWEU, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt dan een loutere vermelding van deze beide bepalingen.

Op basis van artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.3 Omwille van de onderlinge verbondenheid worden de verschillende middelen samen behandeld.

3.4 Verzoekende partij gaat inhoudelijk in op de bestreden beslissing waardoor de bestreden beslissing vanuit het standpunt van de materiële motiveringsplicht beoordeeld dient te worden.

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8 Op 5 maart 2024 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend voor de afgifte van een verblijfskaart en dit op basis van haar band met haar echtgenote van Zweedse nationaliteit waar zij op 5 maart 2022 in Zweden mee huwde.

Een dergelijke aanvraag gebeurt initieel op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)"

Het klopt dat verzoekende partij in een dergelijke situatie niet enkel dient te voldoen aan de voorwaarden zoals door de wet voorzien, maar dat zij ook dient te beschikken over een recht van binnenkomst (RvS nr. 238.596 van 9 augustus 2016).

3.9 Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekende partij nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat haar destijds door de Griekse autoriteiten werd afgeleverd. Te dien einde werd zij ook SIS-geseind en uit de gegevens zoals vervat in het administratief dossier blijkt dat zij minstens tot 1 januari 2026 als ontoegankelijk op het grondgebied van de Schengenzone aanzien moet worden.

Uit de gegevens waarover de Raad en verwerende partij kunnen beschikken, blijkt niet dat verzoekende partij intussen het grondgebied van deze Schengenzone verlaten heeft.

Artikel 25, lid 1, eerste alinea voorziet dat lidstaten dit SIS-informatiesysteem raadplegen alvorens desgevallend een verblijfstitel af te leveren in zoverre dit artikel bepaalt dat:

“Wanneer een overeenkomstsluitende partij overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, treedt zij vooraf in overleg met de signalerende overeenkomstsluitende partij en houdt zij rekening met de belangen van deze partij; de verblijfstitel wordt slechts om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen, afgegeven.”

3.10 Verzoekende partij is in haar verzoekschrift van mening dat de bestreden beslissing niet correct genomen werd. In eerste instantie wijst zij erop dat de bestreden beslissing ondertekend werd door een ambtenaar die aangeeft op te treden namens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie daar waar er op het moment van het nemen van de beslissing reeds sprake was van een beëdigde minister voor deze bevoegdheid. Daarnaast zou verzoekende partij niet gehoord zijn alvorens de bestreden beslissing te nemen waardoor zij haar persoonlijke situatie niet uitéén kon zetten. Verder zou de bestreden beslissing geen rekening gehouden hebben met het gezinsleven van verzoekende partij en zou er niet gemotiveerd worden waarom er niet op een humanitaire basis of ingevolge het EVRM een verblijfstitel aan haar kon afgeleverd worden.

3.11 De Raad stelt samen met verzoekende partij vast dat de bestreden beslissing inderdaad onderaan vermeldt dat zij genomen werd *“Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”*. Het klopt dat op 3 februari 2025 de Minister voor Asiel en Migratie haar eed aflegde waardoor deze laatste alsdan verantwoordelijk werd voor onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan in ieder geval niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing werd genomen door attaché E.V. Een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken is de bevoegde ambtenaar voor het nemen van een beslissing om het verblijf van meer dan drie maanden al dan niet toe te kennen. Op dit punt is verzoekende partij dan ook niet in haar belangen geschaad.

Er kan al evenmin betwisting bestaan over het feit dat de Minister bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1, 1° van het Vreemdelingenbesluit en in dit verband zowel een minister dan wel een staatssecretaris op een volstrekt evenwaardige wijze individuele beslissingen kan treffen. Beiden kunnen op een evenwaardige wijze deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de Vreemdelingenwet dit toelaat wat in dit concreet geval het geval is en ook gebeurde.

De bestreden beslissing werd bijgevolg genomen door een bevoegde ambtenaar en het feit dat deze ambtenaar de functietitel van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris incorrect weergeeft in de beslissing doet hieraan geen afbreuk en verzoekende partij kan ook op geen enkele wijze aangeven in welke mate zij hierdoor in haar belangen geschaad zou zijn.

Op dit vlak is het eerste middel dan ook niet gegrond.

3.12 Verzoekende partij merkt op dat zij niet gehoord werd en daardoor niet de kans kreeg om haar persoonlijke situatie uitéén te zetten.

In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle

relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

Verzoekende partij beweert in dit kader wel dat zij niet op de hoogte was van het inreisverbod dat nog zou gelden ten opzichte van haar. Dit blijkt echter nergens uit en al evenmin kan zij het tegenbewijs aanvoeren ten opzichte van de vaststellingen van verwerende partij.

3.13 Het recht om gehoord te worden is niet toepasselijk wanneer een bestuurde een aanvraag indient tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren.

In de eerste plaats merkt de Raad daarnaast nog op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De Raad merkt daarnaast nog op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht in ieder geval pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het verlies van haar verblijfsrecht van rechtswege, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet beslissen tot weigering van het verblijfsrecht hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40). Verzoekende partij voert in dit kader enkel een algemeen theoretisch betoog aan dat echter niet aangeeft welke elementen volgens haar specifiek tot een andere uitkomst hadden kunnen leiden. Daarenboven doet zulks nog steeds geen afbreuk aan het feit dat zij wel degelijk SIS-geseind stond bij het nemen van de bestreden beslissing en betwist verzoekende partij deze vaststelling ook niet.

3.14 Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing haar gezinsleven schendt en bijgevolg strijdig zou zijn met de bescherming uit artikel 8 van het EVRM.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden.

3.15 Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op

eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of desgevallend ook overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of werd gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhinderd om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Uit het betoog in de bestreden beslissing ten aanzien van het gezinsleven van verzoekende partij blijkt dat verwerende partij wel degelijk omstandig heeft gemotiveerd over de redenen waarom er op basis van het EVRM niet tot een andere beslissing gekomen kan worden.

3.16 In dezelfde zin geeft de bestreden beslissing aan waarom er op basis van de in het administratief dossier vervatte gegevens ook uit humanitaire overweging niet overgegaan kan worden tot het afleveren van een verblijfsrecht alhoewel artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst eventueel hiertoe wel de mogelijkheid laat.

De bestreden beslissing geeft echter aan dat:

“Bovendien zal het niet toekennen van verblijf aan betrokkene geen dermate impact hebben op de vrijwaring van het recht op vrij verkeer van de EU-echtgenote: ze verblijft slechts sedert een korte periode in België, de kinderen pas sedert enkele maanden. De terugkeer naar hun land van nationaliteit is in dat opzicht niet onoverkomelijk en bovendien kan betrokkene aldaar de opheffing vragen van zijn terugkeerbesluit en evengoed aldaar een aanvraag gezinshereniging indienen. De echtgenote – dewelke een zelfstandige vrouw is die economisch actief is – en de kinderen kunnen er ook voor kiezen om verder in België te verblijven terwijl betrokkene het nodige doet opdat hij hen nadien kan vervoegen. Betrokkene en zijn echtgenote zijn beiden volwassen personen. Niets wijst erop dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om tijdelijk zelfstandig te leven. Gelet op het gegeven dat beide ouders ondanks de preciaire situatie van meneer ervoor hebben gekozen om hun gezin uit te breiden, is het niet onredelijk te veronderstellen dat mevrouw voldoende financiële en emotionele draagkracht heeft om voor

zichzelf en haar kinderen in te staan en zij zich ook bewust waren van de mogelijke tijdelijke maatregel die nog hangende was.

Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat er geen redenen van bijzondere aard zijn om het gezinsleven te laten primeren op het terugkeerbesluit en wordt het verblijf in toepassing van artikel 40bis van de wet geweigerd. Betrokkene voldoet immers niet aan de algemene binnenkomstvoorwaarden (artikel 6 van de verordening 2016/399 van het Europese Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) en voldoet bovendien ook niet aan artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, gezien één van deze voorwaarden is niet met het oog op weigering van toegang gesignaleerd zijn in het SIS (Schengen Informatiesysteem).”

3.17 Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden dat de bestreden beslissing onvoldoende, onzorgvuldig of onredelijk gemotiveerd zou zijn.

3.18 Erg beknopt wijst verzoekende partij nog op de belangen van de kinderen die door de bestreden beslissing negatief aangetast zouden worden.

De kinderen waarvan sprake zijn echter geen deel bij deze bestreden beslissing en verzoekende partij heeft geen persoonlijk belang bij het opwerpen van dit element. Ook het Grondwettelijk Hof merkte in een arrest van 13 juli 2017 op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft.

3.19 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE